

UGGLAN ALGOT ALLVETARE – JAG SJÄLV

Del I

Här är Ugglan Algot Allvetare, god dag. Jag är Apparatöns **nyhetsankare**. Mitt jobb är att veta allt och att **rapportera** om allt som händer här på ön eller runtomkring den. Mitt **dopnamn** är självklart inte Allvetare: ingen kan ju veta allt omedelbart efter att ha kläcks ur ägget. Ingen på Apparatön vet vad jag egentligen heter. Det kan hända att jag själv till och med glömt bort det. Jag har bott på Apparatön längre än många andra. Kanske det är bäst att jag berättar hela min levnadshistoria för dig.

Jag föddes långt härifrån, i Den andra världen, i en plats vid namn Uggledal. Jag är en pärnuggla. Ja, det är helt rätt. Min mamma var ser du en liten och söt pärluggla medan min pappa var en stor och ståtlig tornuggla. Min mamma tyckte om att göra bo medan min pappa var en vandrande själ. Jag har drag av båda mina föräldrar.

En vacker kväll när min mamma letade efter ett bo och pappa efter nya områden att erövra, råkade de stöta på varandra. Båda två fann vad de letade efter, och tillsammans flyttade de in i en **fågelholk** fäst på en stor tall. Det är alldeles sant att fåglar i Den andra världen bor i holkar. Visst låter det underligt, men det är faktiskt inte så farligt som det låter. Vår holk var riktigt trivsamt, och det blev mitt första hem.

Snart efter att jag kläcks började jag öva att flyga. Min pappa var min lärare. När jag orkade flyga tillräckligt långt ville min pappa visa mig något. **Ett stenkast** från vårt hem låg nämligen ett hus. Pappa flög först och landade i ett träd på husets gård. Jag landade på grenen bredvid honom. Solen hade redan sjunkit under horisonten. Det var kväll. Vi ugglor rör oss helst i mörkret. I huset var man fortfarande vakna. Ljuset strålade ur fönstren ut i den mörknande skogen. Jag märkte att man lätt kunde se in i det upplysta huset i mörkret. "Titta, min son", sa pappa, och pekade på fönstret framför oss, "Det där är ett vardagsrum.". Jag nickade, fastän jag inte då ännu helt förstod vad ett vardagsrum var. "Och det där är en TV" fortsatte han, och nickade mot en låda i hörnet av rummet. Oj hör ni - på den tiden såg TVn helt annorlunda ut än den gör idag. Men för mig, det lilla ugglebarnet, var den finaste apparat jag någonsin sett.

TVns bild var levande och föränderlig. Men ännu mer spännande än den levande bilden var ugglan som visades mellan programmen på skärmen. Jag kunde inte tro mina ögon. Hur kunde en ugglan ha kommit in i TVn? Pappa berättade för mig att ugglan var hans bror, min farbror, som arbetade för en TV-kanal som **kanalidentitet**. Pappa berättade att ugglan inte alls bodde inne i den där ena lådan, utan att alla som hade en TV-mottagare kunde se honom samtidigt i alla hem där man tittade på just den kanalen. Jag tyckte det var alldeles otroligt. Jag var **släkt** med en berömd TV-uggla.

Jag kunde inte sluta tänka på det. Nästa kväll återvände jag till trädet på gården, och varje kväll därefter, bara för att

se min farbror i tv-rutan.

Ju mera jag tittade på TV, desto mer fascinerande tedde sig världen. Snart blev kvällsnyheterna mitt **favoritprogram**. Jag ville hemskt gärna träffa min farbror för att fråga honom om **TV-jobb**. Men som ni säkert kan gissa var han en mycket upptagen ugglan. I mitt stilla sinne undrade jag, då min farbror ju hade blivit en TV-uggla, om jag också kunde bli en? Jag ville inte då alltså vara en kanalidentitet, utan en riktig nyhetsredaktör.

Under årens gång växte jag upp, televisionerna förändrades, och också nyhetssändningarna blev annorlunda. Till slut bestämde dom sig också att byta ut TV-ugglan. Jag var den första som märkte det: jag var ju den enda i familjen som regelbundet tittade på TV. Nästa dag träffade jag min farbror för första gången. Han berättade att han gått i pension, och att de hade velat ha en ny och yngre ugglan istället för honom. Jag frågade min farbror om hans arbete. Efter ett tag vågade jag fråga honom: "Hur kan jag bli en nyhetsredaktör?" Min farbror stirrade häpet på mig ett ögonblick, och brast sedan ut i skratt. "Inte kan du bli en nyhetsredaktör, inte i den här världen." Jag **skämdes**. Hur kunde jag någonsin ha föreställt mig att jag skulle ha kunnat bli vald till en så viktig tjänst. Men efter att ha tänkt på saken en stund, ändrade jag mig. Jag bestämde mig för att leta när och fjärran efter världens viktigaste **nyhet**. Om jag gjorde ett reportage om den nyheten skulle jag helt säkert få jobb på nyhetsbyrån. Nästa dag begav jag mig av.

Jag flög natten igenom och vilade under dagen. Överallt, världen över, sökte jag efter den viktigaste nyheten som fanns. Jag flög över skogar, fält och hav, tills jag en dag blev fångad av en hiskelig storm. Jag var ute på det öppna havet, och det fanns ingenstans för mig att landa. Jag bredde ut mina vingar och kämpade mot vinden enligt min bästa förmåga. Plötsligt greppades jag av en kraftig **luftström** som kastade mig ur min bana. Jag snurrade hit och dit i luften. Snart var jag så virrig i huvudet att jag inte visste vartåt var upp och ner. Jag orkade inte längre kämpa emot, så jag slöt mina ögon och **underkastade mig** vinden.

Del II

Jag vaknade med solen i ögonen. Jag låg på en mjuk sandstrand. En av mina vingar var skadad, men för övrigt var det inget fel med mig. Jag reste mig försiktigt ur sanden och såg mig omkring. Jag var fortfarande **virrig i huvudet** och förstod inte genast var jag var. Stormen hade kastat mig till en **okänd** ö. Framför mig så jag en **lummig** skog, och bakom den reste sig ett mäktigt berg. Jag kunde höra vattenets brus från ett vattenfall som strömmade ur klipporna. Jag trodde jag drömde. Jag hade aldrig sett en så vacker

plats förut. Jag ville utforska ön noggrannare, men eftersom jag inte kunde flyga måste jag ta mig fram **till fots**.

Det bodde **folk** på ön. Det märkte jag när jag hittade fotspår i strandsanden. Snart därefter märkte jag att någon observerade mig. Jag försökte hälsa på **ögonparet** som hade gömt sig i en buske, men fick inget som helst svar. Snart uppenbarade sig två spänstiga unga geparder ur grönskan. "God dag" försökte jag, men geparderna svarade inte. Istället tog de mig med sig till sin **hövding**.

Hövdingen var en gammal och vis gepard, och han, visade det sig, satt och tittade på en ny TV! "God dag" började jag igen, men en snabb väsning av en gepard **tystade ner** mig. Man fick inte störa hövdingens nyhetstittande. Jag satt mig ner för att vänta. Min vinge **värkte** och jag var hungrig. Jag undrade vad geparderna tänkte göra med mig. Jag hade anlänt till ön i misstag och kunde lämna den så snart min vinge blivit bättre. Men å andra sidan var den här ön hemskt intressant, då TVn verkade fungera mitt i naturen. Var det här männe min stora nyhet?

Efter att **nyhetssändningen** avslutats stängde hövdingen av TVn och vände sig mot mig. Han granskade mig från topp till tå, och frågade: "Var kommer du ifrån?" Jag berättade att jag var hemma från just den plats han sett i nyheterna. "Den andra världen?" murrade hövdingen. Jag nickade. Jag hade faktiskt haft känslan av att ha anlänt till en helt ny värld på ön. "Är du farlig?" frågade hövdingen. Jag skakade snabbt på huvudet. Hur i all världen kunde jag vara farlig? Jag kunde inte ens flyga. Och jag var liten också. Jag berättade för hövdingen om min resa och om hur min vinge värkte så hemskt att jag knappt kunde röra mig. Hövdingen bad mig då att lägga mig ner. Han förband min vinge och gav mig några starka **dekokter** som läkemedel. Jag kände hur smärtan så småningom försvann, och somnade snart.

Min vinge var bruten och jag kunde inte genast börja flyga, så jag förblev på ön och väntade på att min vinge skulle läka. Den största delen av tiden vårdades jag av hövdingen, herr Schvung Elegant. Jag fick lära mig att han var en stor **helare** och att hans familj hade bott på ön i eviga tider. Schvung berättade att även om de var medvetna om Den andra världen, visste ingen i Den andra världen om att ön existerade, och därför hade de blivit rädda när jag anlänt. De ville helst leva i fred. Herr Schvung Elegant älskade nyheter, men han ville inte att det **kaos** han såg på nyheterna skulle komma till ön.

Men nog finns det ju också allt möjligt annat i Den andra världen! Där bor också gott och hyggligt folk. Jag berättade allt jag visste om min egen värld, alltså Den andra världen, åt Schvung. Jag berättade om Uggedal, om fågelholken, och plötsligt berättade jag till och med om min dröm att bli en nyhetsredaktör. Schvung föreslog att jag skulle kunna kombinera flygövningar och nyhetsletande. Han föreslog att jag skulle flyga runt ön och återvända med nyheter åt honom om vad jag sett och hört. Det gjorde mig ivrig.

Till att börja med flög jag bara korta sträckor, men i och med att min styrka kom tillbaka kunde jag sväva högt över

ön och rapportera åt Schvung allt jag sett. Jag lärde mig att det inte fanns några elstolpar på ön, utan att elektriciteten kom från djupt inne i jorden, från Krafverket. Jag såg hur en **varmluftsballong** svävade över ön varje dag, som släppte ut **bildprogram**, det vill säga spel, TV-program och filmer, åt öns invånare. Schvung visste såklart redan allt det här. Men han visste inte till exempel att ett träd fallit vid skogens rand, eller att ett nytt hål uppstått i varmluftsballongen som någon hade reparerat. Efter att jag samlat en **hel hög** av de här små nyheterna gav Schvung mig namnet Algot Allvetare, och sen dess har det varit mitt namn.

Till sist var jag i så gott skick att jag kunde ha lämnat ön. Jag hade hittat den största av alla nyheter: en mycket speciell ö. Apparaten. Jag hade också fått ett nytt fint namn. Jag förvånade mig själv när jag insåg att jag ville stanna kvar. Att arbeta som nyhetsredaktör i Den andra världen verkade inte längre vara så viktigt. Jag orkade redan flyga ända till Den andra världens gräns, men varje gång jag närmade den vände jag om. Alltid med en ny nyhet. Till slut vågade jag fråga Schvung om jag fick flytta till ön för gott. Schvung arrangerade en **omröstning**. En del av invånarna röstade för, en del mot. Det blev till sist Schvung som fick besluta. Jag fick stanna. Alla de som röstat mot trodde att jag skulle föra med mig nya **problem**. De var oroad för att ön inte längre skulle vara en säker plats att bo på och att många andra också skulle komma till ön efter mig. De hade nog helt rätt i den sista gissningen.

Del III

Några år efter att jag kommit till ön påträffades två vikarsälar på strandklipporna. De hade båda av slumpen simmat förbi ön, klättrat upp på stranden för att ta sig en liten rast, och hittat varandra. Kanske du redan känner familjen Säl. Nina och Nestor var de första som flyttade till ön efter mig. Till nästa kom Don Varg till ön, och därefter många fler. Med tiden insåg öns **urinvånare** att vi inflyttare inte alls var farliga. Tvärtom. Vi hjälpte dem och byggde tillsammans upp ön till en allt bättre plats att bo. Då insåg de att vi uppskattade ön precis lika mycket som de. Ön hade blivit vårt hem också. Vi blev alla goda **vänner**.

Och trots vad min farbror hade sagt blev jag också en nyhetsredaktör. I och för sig inte i hans värld. Jag grundade Apparaten's första **nyhetsredaktion**. Jag skaffade mig själv den **utrustning** som behövdes för både radio- och TV-sändningar. Istället för att berätta nyheterna började jag **spela in** nyhetsrapporter. Små och snabba nyheter kan jag rapportera om direkt under mina resor. Dem kan man höra på Rundan, Apparaten's egen radiokanal. Längre nyhetssegment kan man titta på varje dag på öns egen TV-kanal 997. För några år sedan grundade vi också en **nyhetsbyrå** på Apparaten, ANB, tillsammans med Lättbjörn och Krita Kreatur. Lättbjörn äger öns tidning Toppnyheter, medan Krita för sin del tar hand om nöjesdelen genom att rapportera i **sociala medier**.

Som jag berättade tidigare var min vän och öns hövding herr Schvung Elegant redan en gammal gepard när jag kom

till ön. Jag hann känna honom i 15 fina år innan det var tid för honom att **lämna oss**. Jag blev överraskad när de gjorde mig till öns nya ledare. Nuförtiden talar vi inte mer om hövdingar. Min uppgift är snarast att se till alla öbornas **välfärd** och säkerhet. Alla beslut fattar vi tillsammans. Det kallas för **demokrati**. Vad gäller de allra svåraste fallen litar ändå öns invånare på mitt **omdöme**. Vi arrangerar regelbundna invånarmöten i klubbträdet. Under mötena diskuterar vi allt som berör ön.

Apparatön är en riktigt fridens hemvist, det vet jag efter årtiondens **erfarenhet**. Som ansvarig för säkerheten stöter jag mycket sällan på något som jag inte omedelbart kan lösa. Men nu har något helt nytt hänt. För några dagar sedan började det hända underliga saker på vår ö. Det var kväll och jag hade satt mig tillrätta i mitt utkiksträd för min nattvakt. Månen var nästan full på himlen, när det plötsligt mörknade. Jag såg upp och såg hur något jättelikt svävade ovanför mig. Jag flydde snabbt in bland trädets blad, och

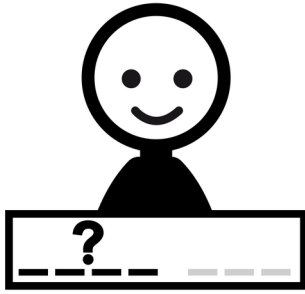
därifrån riktade jag mitt fjärseende mot föremålet. Över ön svävade ett hus, en gammal **kvarn**. Den flög direkt mot berget i mitten av ön. Jag såg med fasa hur det flygande huset saktade ner och landade med uppenbar avsikt på bergets krön. Vem styrde kvarnen? Och varför hade den kommit till vår ö? Jag kunde självklart omedelbart ha flugit till huset för att spana, men före det måste jag varna öns invånare. Att flyga kors och tvärs över ön skulle avslöja oss, så jag bestämde mig för att kalla på min hjälpare, mullvaden Mac Skyffel, med ett långt hooooo-ooooo. Mac Skyffel dök upp bland mitt utkiksträds rötter. En uggla slipper vart som helst, men inte under jord, så en smart fågel har en mullvad till hjälp. Jag bad Mac Skyffel att förmedla ett **nödmeddelande** åt alla invånarna: Ingen får lämna sina hem innan morgonen! Under tiden skulle jag reda ut vad den flygande kvarnen betydde. Jag tog till luften utan ett ljud. Jag hade kalla kårar. Vad skulle Apparatöns öde bli nu? Vad för underligheter pågår här?

Ugglan berättade just sin egen levnadshistoria. Berätta historien om era egna liv. I en levnadshistoria berättar man om de viktigaste sakerna som hänt i sitt liv.

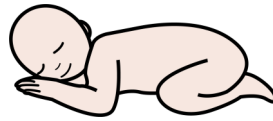
Uppgiften görs i par. Som hjälp vid berättandet används bilder som är tips på vad som kunde ingå i ens levnadshistoria. Först går alla igenom bilderna tillsammans. För varje par printas en egen lista på bilder.

- Berättelsen kan sparas i en app avsedd för berättande, till exempel appen Story Creator.
- Man kan också filma levnadshistorierna.
- Talade berättelser kan ändras till text till exempel med Dragon Creator-appen.

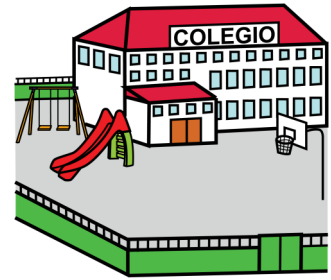
Målet med stunden är att lära barnen berätta om sitt eget liv. Målet är också att berätta om deras eget förhållande till media. Genom att utnyttja de mobila apparna kan levnadshistorierna också delas med föräldrarna.

Mitt namn är...

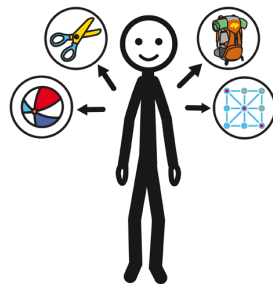
Jag är född...

På dagarna är jag...

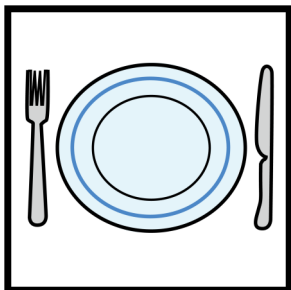
Till min familj hör...
och vi bor i...

På min fritid tycker
jag om...

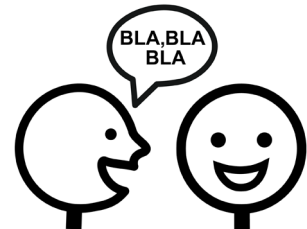
På min telefon/tablett
vill jag...

Min favoritmat är...

När jag blir stor vill jag...

Inget vet kanske att...

Och dessutom vill jag
berätta att...